

»Er her ikke herligt? Det Syn nedover Bakken der til Skoven — jeg solgte det ikke for en Million. Naar jeg sidder her ved Vinduet om Eftermiddagen og ryger en Pibe, føler jeg mig efter Omstændighederne fuldkommen tilfreds. Jeg beklager mig hellerikke. Naturligvis er det ikke netop morsomt for en Mand med min Fortid at blive erklæret for uhelbredelig blødhjernet. I har vel set det? Det har staaet i alle Bladene. Med fuldt Navn og Titel og det hele. Men hvad skulde jeg gøre? Jeg havde jo lavet Skandale. Der forelaa jo desuden en Lægeerklæring. Og som det hedder hos de Gamle: Mod Videnskaben kæmper selv Guderne forgæves! — Men hvor bliver Mariane af!«

Han gik til Døren og raabte ud til Køkkenet:

»Misse dog! Hvor bliver du af? Vi tørster efter at skue dit Aasyn!«

Saasnart han vendte Ryggen til, havde Karsten og Jytte tilkastet hinanden et Blik. Men da Karsten skar en komisk Grimace, rynkede Jytte Brynene.

En lille brunlokket Dame med kønne og livlige Øjne viste sig i Døren. Hun blev en Tid staaende derhenne, mens hun med smilende Forlegenhed strøg sig nedover Forklædet. Endelig dristede hun sig til at gaa ind. Jægermesteren forestillede, og med et morsomt lille Buk modtog hun Jyttes og Karstens Lykønskninger.